

Đâu là người hạnh phúc ở thế gian?

Bởi anguyen

Vị cao tăng có đồng tiền vàng, ông đã đi khắp nơi để tìm người cần dùng đến nó. Nhưng từ cụ già làm thuê kiếm sống, cậu học sinh nghèo, cho đến những người khuyết tật đều lắc đầu từ chối. Cuối cùng, người duy nhất cần đến đồng tiền vàng lại chính là...

Một cao tăng râu tóc trắng như cước xuống núi vân du. Ông bước đi như chòm mây nhẹ trôi, chẳng mấy chốc đã đến kinh thành. Đột nhiên, chân ông vô tình va vào vật gì kêu leng keng. Thì ra, đó là đồng tiền vàng. Ông thầm nghĩ: "Cái này chẳng có tác dụng gì đối với cuộc sống một tăng sỹ, nhưng ắt hẳn là gia tài của một người nghèo. Vậy ta sẽ tặng cho người nào cần đến nó".

Cao tăng gặp một bà cụ già cả ngày ngâm tay trong nước để giặt thuê kiếm sống, ông bèn tặng bà cụ đồng tiền vàng. Bà cụ mỉm cười cảm ơn và từ chối: "Tôi hàng ngày giặt thuê, vẫn đủ sống, còn để ra được 3 xu mỗi ngày".

Cao tăng gặp một hàn sinh trong túp lều nhỏ đang say sưa đọc sách. Ngoài chiếc án thư và mấy quyển sách ra thì không có đồ đạc gì đáng giá. Ông bèn tặng anh học trò nghèo đồng tiền vàng. Anh hàn sinh vòng tay cúi thấp người tỏ lòng cảm ơn cao tăng rồi nói:

"Con dành thời gian để đọc sách, nên mỗi tuần đi núi kiếm củi hai ngày, đủ sống cho cả tuần. Cụ già rồi, cứ

giữ lấy sau này sẽ dùng đến”.

Cao tăng gặp một cô gái bại liệt đang ngồi đan len bên cửa sổ, bên cạnh là đứa em trai nhỏ tuổi đang tập viết. Ông bèn tặng cho hai chị em đồng tiền vàng. Cô gái dừng tay đan trong khi cậu em vẫn cầm đầu hí hoáy viết như không hề hay biết. Gương mặt thanh tú của cô gái sáng bừng lên:

“Đồng tiền vàng này có thể giúp hai chị em con sống vài năm, nhưng hàng ngày con đan len cũng đủ sống và nuôi em trai ăn học rồi. Con cảm ơn cụ, cụ có thể dành tặng người cần đến nó”.

Đến sẩm tối, cao tăng vào nghỉ ở ngôi miếu hoang. Vừa ngồi nghỉ một lát thì từ ngoài có bóng người nhỏ bé chân đi cà nhấc, chống nạng đi vào. Thì ra là một thiếu niên tàn tật vô gia cư. Cậu thiếu niên tàn tật ái ngại nhìn cao tăng và hỏi:

“Cụ đã ăn gì chưa? Con còn nắm cơm đây, xin mời cụ, con cũng vừa ăn một chút rồi”.

Cao tăng cảm ơn và ăn ngon lành, rồi hỏi về cuộc sống của cậu thiếu niên. Cậu nói:

“Hàng ngày con đến quảng trường chơi đàn và hát cho mọi người nghe, nhiều người đã tặng con những đồng xu, con đều cố gắng để dành ra một chút”.

Nói rồi, cậu tập tễnh đi vào trong, lát sau cậu cầm túi vải nhỏ ra đưa cho cao tăng và nói:

“Con tặng cụ số tiền này”.

Cao tăng nói: “Ta có một đồng tiền vàng, vốn có ý tặng cậu. Nào ngờ, cậu cũng không phải là người thiếu thốn cần đến nó”.

Sáng hôm sau cao tăng lên đường về núi, lòng vẫn canh cánh chưa tìm được người cần đến đồng tiền vàng.

Giữa đường, bỗng nghe thấy tiếng huyên náo của đoàn người ngựa và chiến xa từ phía sau âm âm tiến đến, vị cao tăng tránh vào một gốc cây ven đường. Đi đầu là đoàn kỵ binh cờ xí rợp trời, áo giáp sáng lòe, đại đao, trường kiếm tuốt trần lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời. Tiếp sau là đoàn chiến xa dài vài dặm cuốn bụi mù mịt.

Dẫn đầu đoàn quân là vị quân vương trẻ anh hùng, uy nghi như tướng nhà trời. Quân vương nhận ra người ngồi dưới gốc cây ven đường chính là vị cao tăng già nổi danh cao Đạo trong toàn cõi, nhà vua bèn xuống ngựa bái kiến.

Quân vương nói: “Trẫm dẫn quân chinh phạt lân bang, mở mang bờ cõi, hoàn thành mộng bá nghiệp. Gặp cao tăng ở đây thật là nhân duyên hiếm có, xin hỏi ngài có báu vật gì chúc phúc cho quả nhân không?”.

Cao tăng lấy đồng tiền vàng ra, trao cho quân vương. Nhà vua hai tay đón nhận, nâng niu ngắm nghía. Bỗng vua chau mày nói:

“Đây chỉ là đồng tiền vàng bình thường, đâu có thể coi là báu vật?”.

Cao tăng gật đầu:

“Đúng vậy, hạ thần từ hôm qua đến nay đi khắp nơi gặp bao nhiêu người, những mong tìm được người cần đến nó để tặng. Hôm nay mới gặp được ngài, chính là người cần đến nó”.

Nhà vua trẻ nhìn cao tăng già bối rối không hiểu. Cao tăng tiếp lời:

“Những người hạ thần gặp cả ngày hôm qua, ai nấy đều hạnh phúc, hài lòng với cuộc sống hiện tại, hài lòng với những gì họ đang có. Thậm chí họ còn cảm thấy dư dả, còn sẵn lòng giúp người khác. Hôm nay hạ thần gặp bệ hạ, thấy bệ hạ vẫn còn muốn có thêm đất đai, của cải bạc vàng, có thêm nhân khẩu và vũ khí để tiếp tục mở mang bờ cõi, vẫn muốn đoạt được cái danh bá chủ chư hầu. Hạ thần thấy bệ hạ chính là người cần đến đồng tiền vàng này”.

Nhà vua trẻ giật mình tỉnh ngộ, bèn hạ lệnh thu quân rồi quỳ xuống bái cao tăng già làm thầy và xin làm đệ tử tại gia. Vua nguyện học được trí tuệ, đức hạnh và đạo hạnh cao thượng để vỗ yên bách tính, rạng rỡ tổ tông, phồn vinh xã tắc.

Từ đó, hàng tháng nhà vua trẻ đều dành ra vài ngày lên núi nghe giảng Pháp. Bốn cõi yên bình, các nước chư hầu không đánh mà đến triều phục, xã tắc hưng thịnh, các thương nhân từ các nước xa xôi như Đại Kim, Đại Tống, Phù Tang, Cao Ly, Nam Dương, Ấn Độ, Ba Tư cũng tìm đến buôn bán.